

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 155

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 martie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
13.	— Lege pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012.....		
	2	Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune	11–13
	2–8	Decizia nr. 35 din 21 ianuarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865	13–15
	8–10	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
248.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012.....	133.	— Hotărâre privind aprobarea unor măsuri pentru aplicarea unor prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 756/2010 pentru aprobarea normelor metodologice referitoare la modul de acordare a ajutorului de stat în agricultură pentru plata primelor de asigurare și din Hotărârea Guvernului nr. 763/2013 pentru aprobarea normelor metodologice privind acordarea unui ajutor de stat pentru motorina utilizată în agricultură
	10		15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
			★
Decizia nr. 7 din 16 ianuarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3) din		76.	— Decizie privind exercitarea atribuțiilor președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici
			16
		Rectificări	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se ratifică Convenția privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988 și semnată de partea română la 15 octombrie 2012.

Art. 2. — Se ratifică Protocolul de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010 și semnat de partea română la 15 octombrie 2012.

Art. 3. — Contribuția României pentru finanțarea autorității de coordonare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal se plătește anual din bugetul Ministerului Finanțelor Publice începând cu anul semnării convenției.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 28 februarie 2014.

Nr. 13.

CONVENȚIE**privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal*)**

Strasbourg, 25 ianuarie 1988

Preambul

Statele membre ale Consiliului Europei și țările membre ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), semnatare ale prezentei convenții,

considerând că dezvoltarea circulației internaționale a persoanelor, capitalului, bunurilor și serviciilor — deși foarte benefică în sine — a sporit posibilitățile de evitare a plății impozitelor și de evaziune fiscală, impunând așadar o mai mare cooperare între autoritățile fiscale,

salutând diversele eforturi făcute în ultimii ani pentru combaterea evitării plății impozitelor și a evaziunii fiscale la nivel internațional, pe cale bilaterală sau multilaterală,

considerând că un efort coordonat între state este necesar pentru a facilita toate formele de asistență administrativă în domenii referitoare la impozite de orice fel, asigurând în același timp o protecție corespunzătoare a drepturilor contribuabililor, recunoscând rolul important pe care îl poate avea cooperarea internațională în facilitarea determinării corecte a obligațiilor fiscale și în a-l ajuta pe contribuabil să beneficieze de drepturile sale,

considerând că principiile fundamentale care permit fiecărei persoane să aibă drepturi și obligații stabilite conform unei proceduri legale adecvate ar trebui recunoscute ca fiind aplicabile în domeniul fiscal în toate statele și că statele ar trebui să depună eforturi să protejeze interesele legitime ale contribuabililor, inclusiv o protecție adecvată împotriva discriminării și duble impuneri,

*) Traducere.

convinse, aşadar, că statele nu ar trebui să întreprindă măsuri sau să furnizeze informații doar în conformitate cu legislația și practica lor internă, având în vedere necesitatea de a proteja confidențialitatea informațiilor și ținând cont de instrumentele internaționale de protejare a confidențialității și a fluxurilor de informații cu caracter personal, dorind să încheie o convenție privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, au convenit următoarele:

CAPITOLUL I Scopul Convenției

ARTICOLUL 1

Obiectul Convenției și persoanele vizate

1. Sub rezerva prevederilor cap. IV, părțile își vor acorda reciproc asistență administrativă în domeniul fiscal. O astfel de asistență poate implica, atunci când este cazul, măsuri luate de organisme judiciare.

2. O astfel de asistență administrativă va include:

- a. schimbul de informații, inclusiv controale fiscale simultane și participarea la controale fiscale în străinătate;
- b. asistență la recuperare, inclusiv măsuri de conservare; și
- c. transmiterea de documente.

3. O parte va acorda asistență administrativă indiferent dacă persoana vizată este un rezident sau un național al unei părți sau al oricărui alt stat.

ARTICOLUL 2

Impozite vizate

1. Prezenta convenție se aplică:

a. următoarelor impozite:

- (i) impozite pe venit sau pe profit;
- (ii) impozite pe câștiguri de capital care sunt percepute separat de impozitul pe venit sau pe profit;
- (iii) impozite pe averea netă, percepute în numele unei părți; și

b. următoarelor impozite:

- (i) impozite pe venit, profit, câștiguri de capital sau avere netă care sunt percepute în numele subdiviziunilor politice sau al autorităților locale ale unei părți;
- (ii) contribuții obligatorii de asigurări sociale care sunt plătite la bugetul de stat sau la instituțiile de asigurări sociale înființate în baza dreptului public;
- (iii) impozite din alte categorii, cu excepția taxelor vamale, impuse în numele unei părți, și anume:

- A. impozite pe proprietate, pe moștenire sau pe donații;
- B. impozite pe proprietăți imobiliare;
- C. impozite generale pe consum, cum ar fi taxa pe valoarea adăugată sau taxa pe vânzări;
- D. impozite specifice pe bunuri și servicii, cum ar fi accizele;
- E. impozite pe utilizarea sau deținerea de autovehicule;
- F. impozite pe utilizarea sau deținerea de proprietăți mobiliare, altele decât autovehiculele;
- G. orice alte impozite;

- (iv) impozite din categoriile menționate la subparagraful (iii) de mai sus, care sunt percepute în numele subdiviziunilor politice sau al autorităților locale ale unei părți.

2. Impozitele existente pentru care se aplică Convenția sunt enumerate în anexa A, în categoriile menționate la paragraful 1.

3. Părțile vor notifica Secretarului General al Consiliului Europei sau Secretarului General al OCDE (denumiți în continuare *depozitari*) orice modificare care va fi făcută la anexa A, ca urmare a unei modificări a listei menționate în paragraful 2. O astfel de modificare va produce efecte din prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii unei astfel de notificări de către depozitar.

4. Convenția se va aplica, de asemenea, de la data adoptării, oricărui impozit identice sau în esență similare, percepute într-un stat contractant după intrarea în vigoare a Convenției pentru acea parte, în plus sau în locul impozitelor existente enumerate în anexa A, și, în această situație, partea vizată va notifica unuia dintre depozitari adoptarea impozitului în cauză.

CAPITOLUL II Definiții generale

ARTICOLUL 3

Definiții

1. În scopul prezentei convenții, dacă contextul nu cere o interpretare diferită:

a. termenii „stat solicitant” și „stat solicitat” înseamnă, după caz, orice parte care solicită asistență administrativă în domeniul fiscal și orice parte căreia i se solicită să acorde o astfel de asistență;

b. termenul „impozit” înseamnă orice impozit sau contribuție de asigurare socială pentru care se aplică Convenția conform articolului 2;

c. termenul „creanță fiscală” înseamnă orice sumă a unui impozit, precum și dobânzile, amenziile administrative și cheltuielile de recuperare aferente, care sunt datorate și care nu au fost încă plătite;

d. termenul „autoritate competentă” înseamnă persoanele și autoritățile enumerate în anexa B;

e. Termenul „naționali”, în legătură cu o parte, înseamnă:

- (i) toate persoanele fizice care au naționalitatea acelei părți; și
- (ii) toate persoanele juridice, parteneriatele, asociațiile și alte entități constituite în conformitate cu legislația în vigoare în acea parte.

Pentru fiecare parte care a făcut o declarație în acest sens, termenii utilizați mai sus vor avea înțelesul conform definițiilor din anexa C.

2. În ceea ce privește aplicarea Convenției de către o parte, orice termen care nu este definit în aceasta va avea, dacă contextul nu cere o interpretare diferită înțelesul pe care îl are conform legislației acelei părți referitoare la impozitele pentru care se aplică Convenția.

3. Părțile vor notifica unuia dintre depozitari orice modificare adusă anexelor B și C. O astfel de modificare va produce efecte din prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii unei astfel de notificări de către depozitarul în cauză.

CAPITOLUL III Forme de asistență

SECȚIUNEA I Schimb de informații

ARTICOLUL 4

Dispoziții generale

1. Părțile vor schimba orice informații, în special așa cum se prevede în această secțiune, care se consideră că sunt relevante pentru:

a. stabilirea și colectarea impozitelor, precum și recuperarea și executarea creanțelor fiscale; și

b. punerea sub acuzare în fața unei autorități administrative sau începerea punerii sub acuzare în fața unui organism judiciar.

Informațiile care nu ar putea fi relevante în aceste scopuri nu vor fi schimbate în baza prezentei convenții.

2. O parte poate utiliza informațiile obținute în baza prezentei convenții ca dovezi în fața unei instanțe penale numai dacă a fost obținut în prealabil acordul părții care a furnizat informațiile. Cu toate acestea, oricare două sau mai multe părți pot conveni de comun acord să renunțe la condiția acordului prealabil.

3. Orice parte poate, printr-o declarație adresată unuia dintre deponitari, să indice că, în conformitate cu legislația sa internă, autoritățile sale îl pot informa pe rezidentul sau naționalul său înainte de a transmite informațiile referitoare la el, în conformitate cu articolele 5 și 7.

ARTICOLUL 5

Schimb de informații la cerere

1. La solicitarea statului solicitant, statul solicitat va furniza statului solicitant orice informații dintre cele menționate în articolul 4 referitoare la anumite persoane sau tranzacții.

2. Dacă informațiile existente în dosarele fiscale ale statului solicitat nu sunt suficiente pentru a-i permite acestuia să se conformeze solicitării de informații, acel stat va lua toate măsurile relevante pentru a furniza statului solicitant informațiile solicitate.

ARTICOLUL 6

Schimb automat de informații

În legătură cu categoriile de cazuri și în conformitate cu procedurile care vor fi stabilite de comun acord, două sau mai multe părți vor schimba automat informațiile menționate în articolul 4.

ARTICOLUL 7

Schimb spontan de informații

1. O parte va înainta unei alte părți, fără o solicitare prealabilă, informații despre care are cunoștință, în următoarele circumstanțe:

a. prima parte menționată are motive să presupună că în cealaltă parte ar putea exista o pierdere în ceea ce privește cuantumul impozitelor;

b. persoana supusă impozitării obține o reducere sau o scutire de impozit în prima parte menționată, care ar conduce la majorarea impozitului sau la apariția obligației de a plăti impozitul în cealaltă parte;

c. operațiunile economice dintre o persoană supusă impozitării într-o parte și o persoană supusă impozitării în cealaltă parte sunt derulate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o diminuare a impozitelor într-una sau în cealaltă parte sau în ambele;

d. o parte are motive să presupună că ar putea rezulta o diminuare a impozitelor din transferul artificial al profitului în cadrul grupului de companii;

e. informațiile înaintate primei părți menționate de către cealaltă parte au permis obținerea de informații care ar putea fi relevante pentru determinarea obligației fiscale în cea de-a doua parte.

2. Fiecare parte va lua măsurile și va adopta procedurile necesare pentru a se asigura că informațiile descrise în paragraful 1 vor fi puse la dispoziție pentru transmiterea către o altă parte.

ARTICOLUL 8

Controale fiscale simultane

1. La solicitarea uneia dintre ele, două sau mai multe părți se vor consulta reciproc în vederea determinării cazurilor și a procedurilor pentru controale fiscale simultane. Fiecare parte

implicată va decide dacă dorește sau nu să participe la un anumit control fiscal simultan.

2. În scopul prezentei convenții, un control fiscal simultan înseamnă o înțelegere între două sau mai multe părți de a examina simultan, fiecare pe teritoriul său, situația fiscală a uneia sau al mai multor persoane față de care acestea au un interes comun sau conex, cu scopul de a schimba orice informații relevante obținute pe această cale.

ARTICOLUL 9

Controale fiscale în străinătate

1. La solicitarea autorității competente a statului solicitant, autoritatea competentă a statului solicitat poate permite la momentul potrivit prezența reprezentanților autorității competente a statului solicitant la un control fiscal efectuat în statul solicitat.

2. Dacă solicitarea este acceptată, autoritatea competentă a statului solicitat va notifica cât mai curând posibil autorității competente a statului solicitant data și locul controlului, autoritatea sau persoana desemnată să efectueze controlul, precum și procedurile și condițiile impuse de statul solicitat pentru efectuarea controlului. Toate deciziile referitoare la efectuarea controlului fiscal vor fi luate de statul solicitat.

3. O parte îl poate informa pe unul dintre deponitari despre intenția sa de a nu accepta, ca regulă generală, astfel de solicitări cum sunt cele menționate în paragraful 1. O astfel de declarație poate fi făcută sau retrasă în orice moment.

ARTICOLUL 10

Informații contradictorii

Dacă o parte primește de la o altă parte informații despre situația fiscală a unei persoane care par a fi în contradicție cu informațiile pe care le deține, aceasta va informa despre acest lucru partea care a furnizat informațiile.

SECȚIUNEA II

Asistența la recuperare

ARTICOLUL 11

Recuperarea creanțelor fiscale

1. La solicitarea statului solicitant, statul solicitat va lua, sub rezerva prevederilor articolelor 14 și 15, măsurile necesare pentru a recupera creanțele fiscale ale primului stat menționat, ca și cum acestea ar fi propriile sale creanțe fiscale.

2. Prevederile paragrafului 1 se vor aplica numai creanțelor fiscale care constituie obiectul unui instrument ce permite executarea lor în statul solicitant și, dacă nu se convine altfel de către părțile implicate, numai celor care nu sunt contestate.

Totuși, atunci când creanța este asupra unei persoane care nu este un rezident al statului solicitant, paragraful 1 se va aplica numai atunci când creanța nu mai poate fi contestată, dacă nu se convine altfel de către părțile implicate.

3. Obligația de a acorda asistență în recuperarea creanțelor fiscale în legătură cu o persoană decedată sau cu averea acesteia este limitată la valoarea averii sau a proprietății dobândite de fiecare beneficiar al averii și este condiționată de recuperarea creanței fie din avere, fie de la beneficiarii acesteia.

ARTICOLUL 12

Măsuri de conservare

La solicitarea statului solicitant, statul solicitat va lua, în vederea recuperării unei sume de impozit, măsuri de conservare, chiar dacă creanța este contestată sau nu constituie încă obiectul unui instrument care constituie titlu executoriu.

ARTICOLUL 13

Documente care însoțesc solicitarea

1. Solicitarea de asistență administrativă în baza acestei secțiuni va fi însoțită de:

a. o declarație din care să reiasă că respectiva creanță fiscală se referă la un impozit care intră sub incidența Convenției și că, în cazul recuperării, creanța fiscală nu este sau nu poate fi contestată, în conformitate cu paragraful 2 al articolului 11;

b. o copie oficială a instrumentului care constituie titlu executoriu în statul solicitant; și

c. orice alt document necesar recuperării sau adoptării măsurilor de conservare.

2. Instrumentul care constituie titlu executoriu în statul solicitant, atunci când este cazul și în conformitate cu prevederile în vigoare în statul solicitat, va fi acceptat, va fi recunoscut, va fi completat sau va fi înlocuit cât mai curând posibil după data primirii solicitării de asistență de un instrument ce permite executarea în cel din urmă stat.

ARTICOLUL 14

Termene

1. Problemele referitoare la orice termen dincolo de care o creanță fiscală nu poate fi executată vor fi guvernate de legislația statului solicitant. Solicitarea de asistență va oferi detalii în legătură cu acel termen.

2. Acțiunile de recuperare întreprinse de statul solicitat ca urmare a unei solicitări de asistență care, conform legislației aceluși stat, ar avea ca efect suspendarea sau întreruperea perioadei menționate în paragraful 1, vor avea același efect și în conformitate cu legislația statului solicitant. Statul solicitat va informa statul solicitant în legătură cu acțiunile astfel întreprinse.

3. În orice caz, statul solicitat nu are obligația de a da curs unei solicitări de asistență transmisă după o perioadă de 15 ani de la data instrumentului inițial care constituie titlu executoriu.

ARTICOLUL 15

Prioritate

Creanța fiscală pentru recuperarea căreia se acordă asistență nu va beneficia în statul solicitat de nicio prioritate acordată în mod special creanțelor fiscale ale aceluși stat, chiar dacă procedura de recuperare utilizată este cea aplicabilă propriilor sale creanțe fiscale.

ARTICOLUL 16

Amânarea plății

Statul solicitat poate permite amânarea plății sau plata în rate dacă legislația sau practica sa administrativă îi permit să facă acest lucru în situații similare, dar va informa mai întâi statul solicitant.

SECȚIUNEA III

Transmiterea de documente

ARTICOLUL 17

Transmiterea de documente

1. La solicitarea statului solicitant, statul solicitat va pune la dispoziția destinatarului documente, inclusiv cele care au legătură cu deciziile judiciare, care provin din statul solicitant și care au legătură cu un impozit care intră sub incidența prezentei convenții.

2. Statul solicitat va transmite documentele:

a. printr-o metodă prevăzută de legislația sa internă pentru transmiterea de documente având o natură în esență similară;

b. în măsura în care este posibil, printr-o anumită metodă solicitată de statul solicitant sau prin metoda cea mai apropiată de o astfel de metodă disponibilă în baza propriei sale legislații.

3. O parte poate transmite direct prin poștă documente referitoare la o persoană aflată pe teritoriul unei alte părți.

4. Nicio prevedere a prezentei convenții nu va fi interpretată ca având drept efect anularea oricărei transmiteri de documente de către o parte în conformitate cu legislația sa.

5. Atunci când un document este transmis în conformitate cu acest articol, el nu trebuie să fie însoțit de o traducere. Totuși, atunci când există convingerea că destinatarul nu poate înțelege limba în care este redactat documentul, statul solicitat va face demersuri pentru a-l traduce sau va întocmi un rezumat în limba sa oficială sau într-una din limbile sale oficiale. În mod alternativ, acesta poate solicita statului solicitant fie să traducă documentul, fie ca acesta să fie însoțit de un rezumat întocmit într-una din limbile oficiale ale statului solicitat, ale Consiliului Europei sau ale OCDE.

CAPITOLUL IV

Prevederi referitoare la toate formele de asistență

ARTICOLUL 18

Informații care vor fi furnizate de statul solicitant

1. O solicitare de asistență va indica, atunci când este cazul:

a. autoritatea sau agenția care a inițiat solicitarea făcută de autoritatea competentă;

b. numele, adresa și orice alte date care să ajute la identificarea persoanei în legătură cu care se face solicitarea;

c. în cazul unei solicitări de informații, forma în care statul solicitant dorește să îi fie furnizate informațiile pentru a răspunde nevoilor sale;

d. în cazul unei solicitări de asistență la recuperare sau a unor măsuri de conservare, natura creanței fiscale, componentele creanței fiscale și activele din care poate fi recuperată creanța fiscală;

e. în cazul unei solicitări pentru transmiterea de documente, natura și obiectul documentului care va fi transmis;

f. măsura în care aceasta este în conformitate cu legislația și practica administrativă a statului solicitant și măsura în care aceasta este în conformitate cu cerințele impuse de articolul 19.

2. Pe măsură ce îi sunt aduse la cunoștință orice alte informații care sunt relevante pentru solicitarea de asistență, statul solicitant le va transmite statului solicitat.

ARTICOLUL 19

Posibilitatea de a refuza o solicitare

Statul solicitat nu va fi obligat să răspundă unei solicitări dacă statul solicitant nu a folosit toate mijloacele care îi stau la dispoziție pe teritoriul său, cu excepția situației în care recurgerea la astfel de mijloace ar conduce la o dificultate disproporționată.

ARTICOLUL 20

Răspunsul la solicitarea de asistență

1. Dacă solicitarea de asistență este conformă, statul solicitat va informa cât mai curând posibil statul solicitant cu privire la acțiunile întreprinse și rezultatul asistenței.

2. Dacă solicitarea este refuzată, statul solicitat va informa cât mai curând posibil statul solicitant despre această decizie și motivele acesteia.

3. Dacă, în legătură cu o solicitare de informații, statul solicitant a menționat forma în care dorește să îi fie furnizate informațiile și statul solicitat este în măsură să facă acest lucru, statul solicitat va furniza informațiile în forma solicitată.

ARTICOLUL 21

Protecția persoanelor și limitele obligației de a acorda asistență

1. Nicio prevedere a prezentei convenții nu va afecta drepturile și garanțiile asigurate persoanelor de legislația sau practica administrativă a statului solicitat.

2. Cu excepția articolului 14, prevederile prezentei convenții nu vor fi interpretate ca impunând statului solicitat obligația:

a. de a lua măsuri care derogă de la propria legislație sau de la practica sa administrativă ori de la legislația sau practica administrativă a statului solicitant;

b. de a lua măsuri pe care le consideră contrare ordinii publice sau intereselor sale fundamentale;

c. de a furniza informații care nu pot fi obținute în baza propriei legislații sau practicii sale administrative ori în baza legislației statului solicitant sau a practicii administrative a acestuia;

d. de a furniza informații care ar dezvălui un secret comercial, de afaceri, industrial sau profesional ori un procedeu de fabricație sau informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice sau intereselor sale fundamentale;

e. de a acorda asistență administrativă dacă și în măsura în care acesta consideră că impozitarea din statul solicitant contravine principiilor de impozitare general acceptate sau prevederilor unei convenții de evitare a dublei impuneri sau oricărei altei convenții pe care statul solicitat a încheiat-o cu statul solicitant;

f. de a acorda asistență dacă aplicarea prezentei convenții ar conduce la discriminare între un național al statului solicitat și naționalii statului solicitant, în aceleași circumstanțe.

ARTICOLUL 22

Caracterul secret

1. Orice informații obținute de o parte în baza prezentei convenții vor fi tratate ca fiind secrete în același mod ca și informațiile obținute în baza legislației interne a acelei părți sau în baza condițiilor privind caracterul secret aplicabile în partea care furnizează informațiile, dacă astfel de condiții sunt mai restrictive.

2. Astfel de informații vor fi, în orice caz, dezvăluite numai persoanelor sau autorităților (inclusiv instanțelor judecătorești și organismelor administrative sau de supraveghere) însărcinate cu stabilirea, încasarea, recuperarea, aplicarea, urmărirea sau soluționarea contestațiilor cu privire la impozitele acelei părți. Numai persoanele sau autoritățile menționate mai sus pot utiliza informațiile și atunci numai în astfel de scopuri. Prin derogare de la prevederile paragrafului 1, acestea pot dezvălui informațiile în procedurile judecătorești sau în deciziile judiciare care se referă la astfel de impozite, cu condiția de a obține în prealabil o autorizare de la autoritatea competentă a părții care furnizează informațiile. Totuși, oricare două sau mai multe părți pot conveni de comun acord să renunțe la condiția autorizării prealabile.

3. Dacă o parte a formulat o rezervă în conformitate cu subparagraful a al paragrafului 1 din articolul 30, orice altă parte care obține informații de la acea parte nu va folosi aceste informații în scopuri legate de un impozit inclus în categoria care face obiectul rezervei. În mod similar, partea care a formulat o astfel de rezervă nu va folosi informațiile obținute în baza prezentei convenții în scopuri legate de un impozit inclus în categoria care face obiectul rezervei.

4. Prin derogare de la prevederile paragrafelor 1, 2 și 3, informațiile primite de o parte pot fi folosite în alte scopuri atunci când astfel de informații pot fi folosite în astfel de alte scopuri în baza legislației părții care furnizează informațiile și când autoritatea competentă a acelei părți autorizează o astfel de folosire. Informațiile furnizate de o parte unei alte părți pot fi transmise de aceasta din urmă unei terțe părți, cu condiția de a obține în prealabil o autorizare de la autoritatea competentă a primei părți menționate.

ARTICOLUL 23

Proceduri

1. Procedurile care se referă la măsuri luate în baza prezentei convenții de către statul solicitat vor fi efectuate numai la autoritățile abilitate ale aceluși stat.

2. Procedurile care se referă la măsuri luate în baza prezentei convenții de către statul solicitant, în special cele care, în domeniul recuperării, se referă la existența sau suma creanței fiscale sau la instrumentul care constituie titlul său executoriu, vor fi efectuate numai la autoritățile abilitate ale aceluși stat. Dacă se efectuează astfel de proceduri, statul solicitant va informa statul solicitat, care va suspenda procedura până la pronunțarea deciziei autorității în cauză. Totuși, statul solicitat va lua, la cererea statului solicitant, măsuri de conservare pentru a asigura recuperarea. Statul solicitat poate fi de asemenea informat despre astfel de proceduri de către orice persoană interesată. După primirea unor astfel de informații, statul solicitat se va consulta în legătură cu această situație, dacă este necesar, cu Statul solicitant.

3. În situația în care a fost luată o decizie finală în cadrul procedurilor, statul solicitat sau statul solicitant, după caz, va informa celălalt stat în legătură cu decizia și implicațiile pe care aceasta le are pentru solicitarea de asistență.

CAPITOLUL V

Prevederi speciale

ARTICOLUL 24

Aplicarea Convenției

1. Părțile vor comunica între ele în scopul aplicării prezentei convenții prin intermediul autorităților lor competente. Autoritățile competente pot comunica în mod direct în acest scop și pot autoriza autoritățile subordonate să acționeze în numele lor. Autoritățile competente a două sau mai multe părți pot conveni de comun acord asupra modului de aplicare a Convenției între ele.

2. Atunci când statul solicitat consideră că aplicarea prezentei convenții într-un anumit caz ar avea consecințe serioase și nedorite, autoritățile competente ale statului solicitat și ale celui solicitant se vor consulta reciproc și vor depune eforturi să rezolve situația de comun acord.

3. Un organism coordonator format din reprezentanții autorităților competente ale părților va monitoriza sub egida OCDE aplicarea și evoluția prezentei convenții. În acest scop, organismul coordonator va recomanda orice acțiune care ar putea contribui la realizarea scopurilor generale ale Convenției. Acesta va acționa în special ca un forum pentru studierea noilor metode și proceduri de dezvoltare a cooperării internaționale în domeniul fiscal și atunci când este cazul poate recomanda revizuirii sau amendamente la Convenție. Statele care au semnat, dar care nu au ratificat, nu au acceptat sau nu au aprobat încă Convenția, au dreptul de a fi reprezentate la reuniunile organismului coordonator ca observatori.

4. O parte poate solicita organismului coordonator să furnizeze puncte de vedere cu privire la interpretarea prevederilor Convenției.

5. Atunci când între două sau mai multe părți apar dificultăți sau dubii cu privire la aplicarea sau interpretarea Convenției, autoritățile competente ale acelor părți vor depune eforturi să rezolve problema de comun acord. Acordul părților va fi comunicat organismului coordonator.

6. Secretarul general al OCDE va informa părțile și statele semnatare care încă nu au ratificat, nu au acceptat sau nu au aprobat Convenția despre punctele de vedere exprimate de organismul coordonator conform prevederilor paragrafului 4 de mai sus și despre înțelegerile amiabile la care s-a ajuns conform paragrafului 5 de mai sus.

ARTICOLUL 25

Limba

Solicitările de asistență și răspunsurile la acestea vor fi redactate într-una din limbile oficiale ale OCDE și ale Consiliului Europei sau în orice altă limbă agreată bilateral de către statele contractante în cauză.

ARTICOLUL 26

Cheltuieli

Cu excepția altor înțelegeri convenite bilateral de către părțile în cauză:

- a. cheltuielile obișnuite ocazionate de acordarea asistenței vor fi suportate de statul solicitat;
- b. cheltuielile extraordinare ocazionate de acordarea asistenței vor fi suportate de statul solicitant.

CAPITOLUL VI

Prevederi finale

ARTICOLUL 27

Alte acorduri sau aranjamente internaționale

1. Posibilitățile de asistență prevăzute de prezenta convenție nu limitează și nici nu sunt limitate de cele incluse în acorduri internaționale existente sau viitoare sau de alte aranjamente între părțile în cauză sau de alte instrumente care se referă la cooperarea în domeniul fiscal.

2. Prin derogare de la reglementările prezentei convenții, acele părți care sunt membre ale Comunității Economice Europene vor aplica în relațiile lor reciproce reglementările comune în vigoare în acea comunitate.

ARTICOLUL 28

Semnarea și intrarea în vigoare a Convenției

1. Prezenta convenție va fi deschisă spre semnare statelor membre ale Consiliului Europei și țărilor membre ale OCDE. Aceasta se supune ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la unul dintre depozitari.

2. Prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data la care 5 state și-au exprimat acordul de a aplica Convenția, în conformitate cu prevederile paragrafului 1.

3. În ceea ce privește orice stat membru al Consiliului Europei sau orice țară membră a OCDE care își exprimă ulterior consimțământul de a o aplica, Convenția va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data la care a fost depus instrumentul de ratificare, acceptare sau aprobare.

ARTICOLUL 29

Aplicarea teritorială a Convenției

1. Fiecare stat poate să specifice, la momentul semnării sau atunci când depune instrumentul său de ratificare, acceptare sau aprobare, teritoriul sau teritoriile pentru care se va aplica prezenta convenție.

2. Orice stat poate, la orice dată ulterioară, să extindă, printr-o declarație adresată unuia dintre depozitari, aplicarea prezentei convenții la orice alt teritoriu menționat în declarație. Pentru un astfel de teritoriu, Convenția va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii unei astfel de declarații de către depozitar.

3. Orice declarație făcută în baza oricăruia dintre cele două paragrafe anterioare poate fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu menționat într-o astfel de declarație, printr-o notificare adresată unuia dintre depozitari. Retragera va produce efecte din prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii unei astfel de notificări de către depozitar.

ARTICOLUL 30

Rezerve

1. Orice stat poate să declare, la momentul semnării sau atunci când depune instrumentul său de ratificare, acceptare sau aprobare sau la orice dată ulterioară, faptul că își rezervă dreptul:

a. de a nu acorda nicio formă de asistență în legătură cu impozitele altor părți din oricare dintre categoriile enumerate la subparagraful b al paragrafului 1 de la articolul 2, cu condiția să nu fi inclus niciun impozit intern din acea categorie în anexa A a Convenției;

b. de a nu acorda asistență în recuperarea oricărei creanțe fiscale sau în recuperarea unei amenzi administrative pentru toate impozitele sau numai pentru impozitele încadrate într-una sau mai multe dintre categoriile enumerate la paragraful 1 al articolului 2;

c. de a nu acorda asistență în legătură cu orice creanță fiscală care există la data intrării în vigoare a Convenției pentru acel stat sau, atunci când a fost formulată anterior o rezervă conform subparagrafului a sau b de mai sus, la data retragerii unei astfel de rezerve în legătură cu impozitele din categoria respectivă;

d. de a nu acorda asistență în transmiterea de documente pentru toate impozitele sau numai pentru impozitele încadrate într-una sau mai multe dintre categoriile enumerate la paragraful 1 al articolului 2;

e. de a nu permite transmiterea de documente prin poștă, așa cum se prevede la paragraful 3 al articolului 17.

2. Nu se pot face alte rezerve.

3. După intrarea în vigoare a Convenției pentru o parte, acea parte poate formula una sau mai multe dintre rezervele enumerate la paragraful 1, pe care nu le-a formulat la momentul ratificării, acceptării sau aprobării. Astfel de rezerve vor intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii rezervei de către unul dintre depozitari.

4. Orice parte care a formulat o rezervă în baza paragrafelor 1 și 3 poate să o retragă în totalitate sau parțial prin intermediul unei notificări adresate unuia dintre depozitari. Retragera va produce efecte la data primirii unei astfel de notificări de către depozitarul în cauză.

5. O parte care a formulat o rezervă în legătură cu o prevedere din prezenta convenție nu poate să solicite aplicarea acelei prevederi de către orice altă parte; totuși, aceasta poate să solicite, dacă rezerva sa este parțială, aplicarea acelei prevederi în măsura în care ea însăși a acceptat-o.

ARTICOLUL 31

Denunțarea

1. Orice parte poate denunța în orice moment prezenta convenție prin intermediul unei notificări adresate unuia dintre depozitari.

2. Denunțarea va produce efecte din prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii notificării de către depozitar.

3. Orice parte care denunță Convenția va continua să aplice prevederile articolului 22 atât timp cât aceasta are în posesia sa orice documente sau informații obținute în baza Convenției.

ARTICOLUL 32

Depozitarii și funcțiile lor

1. Depozitarul cu care s-a realizat o acțiune, o notificare sau o comunicare va informa statele membre ale Consiliului Europei și țările membre ale OCDE în legătură cu:

a. orice semnare;

b. depunerea oricărui instrument de ratificare, acceptare sau aprobare;

c. orice dată de intrare în vigoare a prezentei convenții, în conformitate cu prevederile articolelor 28 și 29;

d. orice declarație făcută în baza prevederilor paragrafului 3 al articolului 4 sau ale paragrafului 3 al articolului 9 și retragerea oricărei astfel de declarații;

e. orice rezervă exprimată în baza prevederilor articolului 30 și retragerea oricărei rezerve efectuate în temeiul prevederilor paragrafului 4 al articolului 30;

f. orice notificare primită în baza prevederilor paragrafului 3 sau 4 al articolului 2, paragrafului 3 al articolului 3, articolului 29 sau paragrafului 1 al articolului 31;

g. orice altă acțiune, notificare sau comunicare care se referă la prezenta convenție.

2. Depozitarul care primește o comunicare sau care face o notificare în conformitate cu prevederile paragrafului 1 îl va informa pe celălalt depozitar despre aceasta.

Drept care, subsemnații, autorizați în mod corespunzător în acest scop, au semnat Convenția.

Semnată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, în limbile engleză și franceză, ambele texte fiind egal autentice, în două exemplare, dintre care unul va fi depus în arhivele Consiliului Europei și celălalt în arhivele OCDE. Secretarii generali ai Consiliului Europei și OCDE vor transmite copii certificate fiecărui stat membru al Consiliului Europei și țărilor membre ale OCDE.

PROTOCOL

de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal*)

Paris, 27 mai 2010

Preambul

Statele membre ale Consiliului Europei și țările membre ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), semnatare ale prezentului protocol,

considerând că Convenția privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988 (denumită în continuare „Convenția”) a fost încheiată înainte de a se fi ajuns la un acord cu privire la standardul agreeat pe plan internațional pentru schimb de informații în domeniul fiscal,

considerând că de la încheierea Convenției a apărut un nou mediu de cooperare,

considerând că este de dorit să se pună la dispoziție un instrument multilateral care să permită unui număr cât mai mare de state să beneficieze de un nou mediu de cooperare și, în același timp, să implementeze cele mai înalte standarde de cooperare internațională în domeniul fiscal,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL I

1. Cel de-al șaptelea paragraf al preambulului la Convenție se elimină și se înlocuiește cu următoarele:

„Convinse așadar că statele ar trebui să întreprindă măsuri sau să furnizeze informații ținând seama de necesitatea de a proteja confidențialitatea informațiilor și ținând cont de instrumentele internaționale de protejare a vieții private și a fluxurilor de date cu caracter personal.”

2. Următoarele vor fi adăugate după cel de-al șaptelea paragraf al preambulului la Convenție:

„Considerând că a apărut un nou mediu de cooperare și că este de dorit să se pună la dispoziție un instrument multilateral care să permită unui număr cât mai mare de state să beneficieze de pe urma noului mediu de cooperare și, în același timp, să implementeze cele mai înalte standarde de cooperare internațională în domeniul fiscal.”

ARTICOLUL II

Articolul 4 al Convenției se elimină și se înlocuiește cu următoarele:

„ARTICOLUL 4

Dispoziții generale

1. Părțile vor schimba orice informații, în special așa cum se prevede în această secțiune, care se consideră că sunt relevante pentru administrarea sau aplicarea legislațiilor lor interne referitoare la impozitele vizate de prezenta convenție.

2. Eliminat.

3. Orice parte poate indica, printr-o declarație adresată unuia dintre depozitari, că în conformitate cu legislația sa internă autoritățile sale pot informa pe rezidentul sau naționalul său înainte de a transmite informații referitoare la acesta, în conformitate cu articolele 5 și 7.”

ARTICOLUL III

1. Termenul „și” din paragraful 1.b al articolului 18 din Convenție se înlocuiește cu termenul „sau”.

2. Referirea la „articolul 19” din paragraful 1.f al articolului 18 din Convenție se înlocuiește cu o referire la „articolul 21.2.g”.

ARTICOLUL IV

Articolul 19 din Convenție se elimină.

ARTICOLUL V

Articolul 21 din Convenție se elimină și se înlocuiește cu următoarele:

„ARTICOLUL 21

Protecția persoanelor și limitele obligației de a acorda asistență

1. Nicio prevedere a prezentei convenții nu va afecta drepturile și garanțiile asigurate persoanelor de legislația sau practica administrativă a statului solicitat.

2. Cu excepția articolului 14, prevederile prezentei convenții nu vor fi interpretate ca impunând statului solicitat obligația:

a. de a lua măsuri care derogă de la propria legislație sau de la practica sa administrativă ori de la legislația sau practica administrativă a statului solicitant;

*) Traducere.

b. de a lua măsuri care ar fi contrare ordinii publice;

c. de a furniza informații care nu pot fi obținute în baza propriei legislații sau practicii sale administrative ori în baza legislației statului solicitant sau a practicii administrative a acestuia;

d. de a furniza informații care ar dezvălui un secret comercial, de afaceri, industrial sau profesional ori un procedeu de fabricație sau informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice;

e. de a acorda asistență administrativă dacă și în măsura în care acesta consideră că impozitarea din statul solicitant contravine principiilor de impozitare general acceptate sau prevederilor unei convenții de evitare a dublei impuneri sau oricărei altei convenții pe care statul solicitat a încheiat-o cu statul solicitant;

f. de a acorda asistență administrativă în scopul administrării sau aplicării unei prevederi a legislației fiscale a statului solicitant sau a oricărei cerințe legate de aceasta, care discriminează un național al statului solicitat față de un național al statului solicitant, în aceleași circumstanțe;

g. de a acorda asistență administrativă atunci când statul solicitant nu a utilizat toate măsurile rezonabile prevăzute în legislația sau în practica sa administrativă, cu excepția situației în care recurgerea la astfel de măsuri ar determina o dificultate disproporționată;

h. de a acorda asistență la recuperare în acele cazuri în care povara administrativă pentru acel stat este în mod evident disproporționată față de beneficiul care va fi obținut de statul solicitant.

3. Dacă statul solicitant solicită informații în conformitate cu prezenta convenție, statul solicitat va utiliza măsurile sale de culegere a informațiilor pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă statul solicitat nu are nevoie de astfel de informații pentru scopurile sale fiscale. Obligația prevăzută în propoziția anterioară este supusă limitărilor prevăzute în prezenta convenție, însă în niciun caz astfel de limitări, incluzând în special pe cele de la paragrafele 1 și 2, nu vor fi interpretate ca permițând unui stat solicitat să refuze furnizarea de informații doar pentru faptul că acesta consideră că asemenea informații nu prezintă niciun interes în cadru național.

4. Prevederile prezentei convenții, incluzând în special pe cele de la paragrafele 1 și 2, nu vor fi interpretate în niciun caz ca permițând unui stat solicitat să refuze furnizarea de informații doar pentru faptul că informațiile sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de un împuternicit sau de o persoană care acționează ca agent sau în calitate fiduciară sau pentru că acestea se referă la drepturile de proprietate asupra unei persoane.”

ARTICOLUL VI

Paragrafele 1 și 2 ale articolului 22 se elimină și se înlocuiesc cu următoarele:

„1. Orice informații obținute de o parte în baza prezentei convenții vor fi tratate ca fiind secrete și protejate în același mod ca și informațiile obținute în baza legislației interne a acelei părți și, în măsura în care trebuie asigurat un nivel necesar de protecție a datelor personale, în conformitate cu regulile care pot fi specificate de către partea furnizoare ca fiind necesare în baza legislației sale interne.

2. Astfel de informații nu vor fi în niciun caz dezvăluite decât persoanelor sau autorităților (inclusiv instanțelor judecătorești și organismelor administrative sau de supraveghere) însărcinate cu stabilirea, încasarea, recuperarea, aplicarea, urmărirea sau

soluționarea contestațiilor cu privire la impozitele acelei părți sau cu supravegherea celor de mai sus. Numai persoanele sau autoritățile menționate mai sus pot utiliza informațiile și atunci numai în astfel de scopuri. Prin derogare de la prevederile paragrafului 1, acestea le pot dezvălui în procedurile judecătorești sau în deciziile judiciare referitoare la astfel de impozite.”

ARTICOLUL VII

Paragraful 2 al articolului 27 din Convenție se elimină și se înlocuiește cu următoarele:

„2. Prin derogare de la paragraful 1, acele părți care sunt state membre ale Uniunii Europene pot aplica în relațiile lor reciproce posibilitățile de asistență prevăzute de Convenție în măsura în care acestea permit o cooperare mai extinsă decât posibilitățile oferite de reglementările Uniunii Europene aplicabile.”

ARTICOLUL VIII

1. Următoarele paragrafe se adaugă la finalul articolului 28 din Convenție:

„4. Orice stat membru al Consiliului Europei sau orice țară membră a OCDE care devine parte la Convenție după intrarea în vigoare a Protocolului de modificare a prezentei convenții, deschis spre semnare pe 27 mai 2010 (*Protocolul din 2010*), va deveni parte la Convenție așa cum a fost modificată prin acel protocol, în afară de cazul în care acesta își exprimă o altă intenție printr-o comunicare scrisă adresată unuia dintre deponitari.

5. După intrarea în vigoare a Protocolului din 2010, orice stat care nu este membru al Consiliului Europei sau al OCDE poate solicita să fie invitat să semneze și să ratifice prezenta convenție așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010. Orice solicitare în acest sens va fi adresată unuia dintre deponitari, care o va transmite părților. Depozitarul va informa de asemenea și Comitetul de miniștri al Consiliului Europei și Consiliul OCDE. Decizia de a invita statele care solicită să devină parte la prezenta convenție va fi luată prin consens de către părțile la Convenție prin organismul de coordonare. Pentru orice stat care ratifică, în conformitate cu acest paragraf, Convenția, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data la care a fost depus instrumentul de ratificare la unul dintre deponitari.

6. Prevederile prezentei convenții, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, vor produce efecte în ceea ce privește asistența administrativă aferentă perioadelor fiscale care încep la sau după 1 ianuarie a anului care urmează celui în care Convenția, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, a intrat în vigoare pentru o parte sau atunci când nu există perioadă fiscală pentru asistența administrativă aferentă sarcinilor fiscale care apar la sau după 1 ianuarie a anului care urmează celui în care Convenția, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, a intrat în vigoare pentru o parte. Oricare două sau mai multe părți pot conveni de comun acord faptul că prezenta convenție, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, va produce efecte în ceea ce privește asistența administrativă aferentă perioadelor fiscale sau sarcinilor fiscale anterioare.

7. Prin derogare de la paragraful 6, pentru aspectele fiscale care implică o conduită intenționată care este pasibilă de urmăriri penale conform legislației penale a părții solicitante, prevederile prezentei convenții, așa cum a fost modificată prin

Protocolul din 2010, vor produce efecte de la data intrării în vigoare pentru o parte cu privire la perioade fiscale sau sarcini fiscale anterioare.”

2. Următorul subparagraf se adaugă după subparagraful e al paragrafului 1 de la articolul 30 al Convenției:

„f. de a aplica paragraful 7 al articolului 28 exclusiv pentru asistența administrativă referitoare la perioadele fiscale care încep la sau după 1 ianuarie a celui de-al treilea an care precedă celui în care Convenția, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, a intrat în vigoare pentru o parte sau atunci când nu există perioadă fiscală pentru asistența administrativă referitoare la sarcinile fiscale care apar la sau după 1 ianuarie al celui de-al treilea an care precedă celui în care Convenția, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, a intrat în vigoare pentru o parte.”

3. Cuvintele „și orice parte la prezenta convenție” se adaugă după cuvintele „țările membre ale OCDE” la paragraful 1 al articolului 32 din Convenție.

ARTICOLUL IX

1. Prezentul protocol va fi deschis spre semnare pentru semnării Convenției. Acesta se supune ratificării, acceptării sau aprobării. Un semnatar poate ratifica, accepta sau aproba prezentul protocol doar dacă a ratificat, a acceptat sau a aprobat în prealabil sau simultan Convenția. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la unul dintre depozitari.

2. Prezentul protocol va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data la care 5 dintre părțile la Convenție și-au exprimat acordul de a aplica Protocolul, în conformitate cu prevederile paragrafului 1.

Drept care, subsemnații, autorizați în mod corespunzător în acest scop, au semnat prezentul protocol.

Semnat la Paris la 27 mai 2010, în limbile engleză și franceză, ambele texte fiind egal autentice, în două exemplare, dintre care unul va fi depus în arhivele Consiliului Europei și celălalt în arhivele OCDE.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 februarie 2014.
Nr. 248.

3. În ceea ce privește orice parte la Convenție care își exprimă ulterior acordul de a-l aplica, Protocolul va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare.

ARTICOLUL X

1. Depozitarul cu care s-a realizat o acțiune, o notificare sau o comunicare va informa statele membre ale Consiliului Europei, țările membre ale OCDE și orice parte la Convenție, așa cum a fost modificată prin prezentul protocol, în legătură cu:

- orice semnare;
- depunerea oricărui instrument de ratificare, acceptare sau aprobare;
- orice dată de intrare în vigoare a acestui protocol, în conformitate cu prevederile articolului IX;
- orice altă acțiune, notificare sau comunicare referitoare la prezentul protocol.

2. Depozitarul care primește o comunicare sau care face o notificare în conformitate cu prevederile paragrafului 1 îl va informa și pe celălalt depozitar despre aceasta.

3. Depozitarii vor transmite statelor membre ale Consiliului Europei și țărilor membre ale OCDE o copie certificată a prezentului protocol.

4. Când prezentul protocol intră în vigoare în conformitate cu articolul IX, unul dintre depozitari va stabili textul Convenției, așa cum a fost modificată prin prezentul protocol, și va transmite o copie certificată tuturor părților la Convenție, așa cum a fost modificată prin prezentul protocol.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 7**

din 16 ianuarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, excepție ridicată de Societatea Comercială Yolans Com — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 28.167/197/2012 al Judecătoriei Brașov și care constituie obiectul Dosarului nr. 508D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Acesta solicită respingerea, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că prin Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013 Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 sunt constituționale în măsura în care taxa pentru serviciile publice de radiodifuziune și televiziune se aplică numai persoanelor juridice care beneficiază de aceste servicii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iulie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 28.167/197/2012, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune**, excepție ridicată de Societatea Comercială Yolans Com — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect obligarea autoarei excepției la plata unor sume de bani reprezentând contravaloarea taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și penalitățile aferente unei anumite perioade.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 1 alin. (3), art. 30, 31, 33, 44 și art. 53 alin. (2) din Constituție, deoarece stabilește o prezumție absolută a calității de beneficiar a serviciului public de radiodifuziune tuturor persoanelor juridice cu sediul în România (inclusiv a fiecărei filiale, sucursale, reprezentanțe).

Prin urmare, obligația de plată este impusă prin lege, fără a fi condiționată de existența unui raport juridic obligațional între

prestatorul de servicii și beneficiar și indiferent dacă persoana juridică este sau nu consumator de servicii radio și televiziune.

Potrivit criticilor de neconstituționalitate, dispozițiile legale examinate plasează Societatea Română de Radiodifuziune în afara mediului concurențial și al pieței libere, iar modalitatea excesivă și nedemocratică de impunere a unei obligații de plată în favoarea sa nu mai este, în prezent, justificată, fiind, astfel, lipsită de proporționalitate, discriminatorie și menită să restrângă exercițiul drepturilor constituționale invocate, în special a dreptului de proprietate.

Judecătoria Brașov consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În acest sens, menționează deciziile nr. 297 din 6 iulie 2004, nr. 159 din 30 martie 2004 și nr. 331 din 18 aprilie 2006, prin care Curtea Constituțională a stabilit că aceste prevederi nu contravin principiului privind ocrotirea în mod egal a proprietății, câtă vreme textul în discuție se interpretează în sensul că obligația de a suporta taxele în cauză revine tuturor persoanelor fizice sau juridice care beneficiază efectiv de aceste servicii. Prin urmare, calitatea de beneficiar prezumat a persoanelor juridice nu este instituită *ex lege*, ci trebuie probată potrivit regulilor generale aplicabile oricărui raport juridic.

Totodată, se apreciază că nu poate fi reținută pretinsa nerespectare a prevederilor art. 30 — *Libertatea de exprimare*, art. 31 — *Dreptul la informație* și ale art. 33 — *Accesul la cultură* din Constituție, deoarece prin plata acestei taxe se constituie bugetul acestor instituții, buget care le asigură funcționarea, fiind garantat în acest fel exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază următoarele:

Dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, stabilind obligația persoanelor juridice cu sediul în România să plătească taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și televiziune, se adresează doar beneficiarilor acestor servicii, astfel că niciuna dintre criticile de neconstituționalitate formulate nu pot fi reținute. De altfel, aceasta este și concluzia Curții Constituționale reținută în deciziile nr. 159 din 30 martie și nr. 297 din 6 iulie 2004, cu referire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, privind principiul ocrotirii și garantării proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular.

În ce privește susținerile de neconstituționalitate vizând încălcarea art. 1 alin. (3) și a art. 53 din Legea fundamentală, se arată că nici acestea nu pot fi reținute, deoarece măsura criticată este prevăzută de lege, se aplică în mod nediscriminatoriu, urmărește un scop legitim și respectă justul echilibru între interesele generale ale comunității și protecția drepturilor fundamentale ale indivizilor.

Așadar, **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în raport cu art. 1, 44 și 53 din Constituție, și inadmisibilă, în raport de art. 30, 31 și 33

din Constituție, deoarece, față de aceste din urmă norme invocate, autorul excepției nu motivează în ce constă pretinsa încălcare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat a fost introdus prin art. I din Legea nr. 533/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2003 pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 15 decembrie 2003, și are următorul cuprins: „(3) *Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale ale art. 1 alin. (3), cu referire la dreptatea ca valoare supremă a statului român, art. 30 — *Libertatea de exprimare*, art. 31 — *Dreptul la informație*, art. 33 — *Accesul la cultură*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și ale art. 53 alin. (2) referitoare la condițiile în care este permisă restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 7 ianuarie 2014, Curtea a constatat că dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 sunt constituționale în măsura în care taxa pentru serviciile publice de radiodifuziune și televiziune se aplică numai persoanelor juridice care beneficiază de aceste servicii.

Raportat la deciziile precedente pronunțate de Curtea Constituțională în această materie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 159 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 12 mai 2004, sau Decizia nr. 297 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 19 august 2004), această soluție nu reprezintă un reviriment jurisprudențial, ci întărește, mai curând, jurisprudența anterioară, în sensul că stabilește modalitatea (obligatorie și definitivă) de interpretare constituțională a textului legal examinat (a se vedea, în acest sens, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011).

Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 448 din 29 octombrie 2013, Curtea a observat, mai întâi, că, deși a stabilit prin jurisprudența sa în materie reperatele unui comportament constituțional, în sensul că obligația de plată a taxei pentru serviciul public de

televiziune, la care fac referire dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, incumbă doar persoanelor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective, totuși, în practică, atât unele instanțe judecătorești, cât și prestatorul acestor servicii, în calitate de colector al respectivei taxe, sau mandatarii ai acestuia, manifestă o conduită contrară celor statuate de instanța de contencios constituțional. În continuare, Curtea a constatat că instituirea unei taxe fără beneficiul efectiv al unei contraprestații contravine prevederilor constituționale ale art. 56 alin. (2) sub aspectul respectării justei așezări sau a proporționalității sarcinii fiscale. Totodată, Curtea a observat că, pe fondul unor vicii de tehnică legislativă a normei juridice examinate, referitoare la lipsa de consecvență, claritate și precizie a legiuitorului, care echivalează cu încălcarea art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, printr-un proces sistematic de interpretare și aplicare eronată din partea subiecților de drept abilitate să le aplice, au fost deturnate de la scopul lor legitim, iar o consecință evidentă a acestui fenomen în continuă desfășurare o reprezintă chiar faptul că pe rolul Curții Constituționale se află *pendinte* și alte cauze ce privesc excepția de neconstituționalitate a acelorași dispoziții de lege. Așadar, Curtea a constatat că reglementarea criticată, prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă, determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

În final, având în vedere toate aceste împrejurări succint redate în cuprinsul prezentei decizii, Curtea a considerat că numai interpretarea prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 în sensul că persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari efectivi ai acestor servicii, este singura care poate înlătura viciul de neconstituționalitate de care textul de lege suferă prin lipsa unei mențiuni exprese în acest sens.

Prin urmare, orice altă interpretare contrară este neconformă cu normele și principiile fundamentale. În acest sens, prin Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea Constituțională a reținut că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile.

O astfel de decizie, fiind general obligatorie și având putere numai pentru viitor, generează cel puțin un dublu efect juridic: mai întâi, atât instanțele judecătorești, cât și organele/entitățile competente trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011).

În ce privește al doilea efect juridic specific unei decizii prin care se constată constituționalitatea unor prevederi legale într-o anumită interpretare, acesta vizează invocarea, la un moment ulterior pronunțării respectivei decizii, a unei excepții de neconstituționalitate purtând asupra aceluiași text de lege și cu o motivare identică. În aceste condiții și având în vedere că instanța constituțională a constatat anterior constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, prin ridicarea din nou a unei excepții de neconstituționalitate identice sub aspectul obiectului și a criticilor de neconstituționalitate se tinde la înfrângerea caracterului

general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale, care se atașează inclusiv deciziilor prin care se constată constituționalitatea legilor sau a ordonanțelor ori a unor dispoziții din acestea (în acest sens, exemplificativă este Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011).

Față de aceste considerente de principiu, se constată că prezenta excepție de neconstituționalitate se identifică prin același obiect și aceleași critici asupra cărora Curtea s-a pronunțat anterior și definitiv prin Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013. Curtea mai reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, obiect al controlului de constituționalitate exercitat pe calea ridicării unei excepții de neconstituționalitate îl poate forma numai acea interpretare a normei legale care nu a fost exclusă din cadrul constituțional, în caz contrar excepția fiind inadmisibilă.

Totodată, Curtea observă că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării sale de către instanța judecătorească, dar înainte de data publicării Deciziei nr. 448 din 29 octombrie 2013 în Monitorul Oficial al României, Partea I, astfel că aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

În cauză se impune precizarea că, deși Curtea va pronunța o soluție de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției, urmează ca cele statuate prin Decizia nr. 448 din 29 octombrie

2013 să își găsească aplicarea, de la momentul publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, și în cauza *pendinte* în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, având în vedere că prin această decizie a fost stabilită în mod definitiv și general obligatoriu modalitatea de interpretare constituțională a textului ce constituie obiectul excepției. De altfel, de la același moment, instanțele judecătorești vor interpreta și aplica dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 în acord cu Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, în toate cauzele *pendinte* în care acestea sunt incidente, precum și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus menționată; în această ultimă ipoteză, dacă litigiul a fost soluționat, deciziile pronunțate de Curtea Constituțională constituie temei al revizuirii potrivit art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din anul 1865 sau art. 509 pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz (a se vedea jurisprudența Curții Constituționale în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, sau Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2013).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, excepție ridicată de Societatea Comercială Yolans Com — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 28.167/197/2012 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 ianuarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 35

din 21 ianuarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Tănase Gheorghe în Dosarul nr. 2.416/120/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 762D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarele Curții Constituționale nr. 763D/2013, 765D/2013, 766D/2013 și nr. 811D/2013, care au ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Tănase Gheorghe în dosarele

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

nr. 3.806/120/2012, nr. 3.877/120/2012 (de două ori) și 1.355/120/2013 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 763D/2013, 765D/2013, 766D/2013 și nr. 811D/2013 la Dosarul nr. 762D/2013, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 24 octombrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 2.416/120/2012, nr. 3.806/120/2012 și 3.877/120/2012 (de două ori), precum și prin Încheierea din 7 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.355/120/2012, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865.**

Excepția a fost invocată de Tănase Gheorghe în dosare având ca obiect cereri de reexaminare a unor încheieri prin care au fost aplicate amenzi judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1, 11, 15, 20, 21, 31, 51, 53, art. 124 alin. (3) și art. 126, prevederilor art. 6, 13, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protocolului 12 la Convenție și prevederilor art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În acest sens, arată, în esență, că „aplicarea dispozițiilor art. 108⁵ din Codul de procedură civilă din 1865 are la bază interpretarea care acum vine în contradicție cu textul foarte clar al Legii nr. 134/2010. [...] Și în vechiul, dar și în noul cod de procedură civilă, competența soluționării reexaminărilor amenzilor revine aceleiași instanțe, dar nu și același complet cum s-a interpretat în vechiul cod de procedură civilă. [...] Aplicarea dispozițiilor art. 108⁵ din Codul de procedură civilă așa cum a fost interpretat, cum se observă din zecile de dosare la Tribunalul Dâmbovița, este în scopul intimidării, obstrucției, amenințării foștilor salariați care solicită ca și lor, la fel ca și șefilor de secție și directorilor, să li se recunoască faptul că au lucrat în grupa II de muncă.”

Autorul excepției face referire la jurisprudența Curții Constituționale, prin care a fost „omologată” interpretarea conform căreia „competent a soluționa cererea de reexaminare este același complet care a aplicat amenda,” spre exemplu, Decizia nr. 396/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 12 iunie 2006, și Decizia nr. 547/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1030 din 21 noiembrie 2005.

Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă apreciază că prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale, deoarece nu contravin normelor constituționale și reglementărilor internaționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins:

„*Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în cameră de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.*”

În speță, Curtea reține îndeplinirea condițiilor stabilite prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Totodată, Curtea are în vedere art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, cu modificările ulterioare, conform căruia „*dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare*”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor constituționale ale art. 1, 11, 15, 20, 21, 31, 51, 53, art. 124 alin. (3) și art. 126, prevederilor art. 6, 13, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protocolului 12 la Convenție și prevederilor art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129, potrivit căreia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecătii.

Susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la situația în care, interpretând legea, judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

Interpretarea și aplicarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în îndeplinirea justiției, controlul acesteia realizându-se prin formularea căilor de atac.

Curtea Constituțională, exercitând controlul de constituționalitate, nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției.

Curtea reține că textul de lege atacat a mai fost supus controlului de constituționalitate pentru motive similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 8 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 28 februarie 2013, și Decizia nr. 64 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 26 martie 2013, Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865.

Astfel, potrivit jurisprudenței constante a Curții, faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

poate face cerere de reexaminare care se soluționează de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale sau convenționale invocate, întrucât instanța de judecată nu soluționează fondul litigiului.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tănase Gheorghe în dosarele nr. 2.416/120/2012, nr. 3.806/120/2012, 3.877/120/2012 (de două ori) și nr. 1.355/120/2012 ale Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 ianuarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea unor măsuri pentru aplicarea unor prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 756/2010 pentru aprobarea normelor metodologice referitoare la modul de acordare a ajutorului de stat în agricultură pentru plata primelor de asigurare și din Hotărârea Guvernului nr. 763/2013 pentru aprobarea normelor metodologice privind acordarea unui ajutor de stat pentru motorina utilizată în agricultură

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 lit. d) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2010 pentru aprobarea normelor metodologice referitoare la modul de acordare a ajutorului de stat în agricultură pentru plata primelor de asigurare, cu modificările ulterioare, pentru anul 2013, cererile se pot depune la centrele județene, respectiv al municipiului București ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură și în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și 15 martie 2014 inclusiv.

Art. 2. — Prin derogare de la prevederile art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 763/2013 pentru aprobarea normelor metodologice privind acordarea unui ajutor de stat pentru motorina utilizată în agricultură, cererile de plată însoțite de situația centralizatoare privind cantitățile de motorină achiziționate aferente trimestrului IV al anului 2013 se pot depune și în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și 15 martie 2014 inclusiv.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Constantin
p. Viceprim-ministru,
ministrul interimar al finanțelor publice,
Dan Manolescu,
secretar de stat
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
Ministrul afacerilor externe,
Titus Corlățean

București, 26 februarie 2014.
Nr. 133.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea atribuțiilor președintelui Agenției Naționale
a Funcționarilor Publici**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea
Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul
Mircea Jorj, vicepreședinte, exercită atribuțiile președintelui Agenției Naționale a
Funcționarilor Publici până la numirea președintelui instituției, conform legii.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 4 martie 2014.

Nr. 76.

★

RECTIFICĂRI

La Decretul nr. 136/1998 privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial,
1941—1945”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 și 168 bis din 29 aprilie 1998, se face
următoarea rectificare:

— în loc de: „*Mladin P. Eugen*” se va citi: „*Mladin P. Petru-Eugen*”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 803824